

Arrest

nr. 114 524 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juli 2013, *“waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt ingetrokken”* en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2013 werd het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken en zij werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Art 13 §3, 3 van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde ton een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven Ingevolge deze wet of de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of Ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België Indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen*

heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van en machtiging tot verblijf.

Op 07.04.2003 heeft de betrokken vreemdeling een asielaanvraag ingediend onder de bovenvernoemde identiteit. Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Tibet en meegewerkt te hebben aan activiteiten ter bevordering van de Tibetaanse onafhankelijkheid. Betrokkene verklaarde ondervraagd geweest te zijn door politieagenten over haar activiteiten, ze werd geslagen en gefolterd. Tijdens een grote vergadering met dorpsgenoten legde betrokkene verklaringen af over deze foltering en daarna is ze haar land ontvlucht uit angst voor de politie. Haar asielaanvraag werd ontvankelijk gezet door de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) op 19.05.03. Op 09.12.2004 nam het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot wegering van de hoedanigheid van vluchteling. Betrokkene tekende hiertegen beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie.

Op 24.05.2005 diende de betrokkene een aanvraag in tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van het toenmalige artikel 9.3e van de wet van 15.12.1980, opnieuw onder de bovenvernoemde identiteit. Betrokkene steunde deze aanvraag op haar onredelijk lange, nog lopende, asielpprocedure, haar integratie en de onmogelijkheid om terug te keren naar de Chinees Tibet. Op 08.08.2007 werd aan betrokkene een verblijfsmachtiging toegekend voor bepaalde duur omwille van de lange nog lopende asielpprocedure,

Op 12.11.2007 diende ze een verzoekschrift in om, met het oog op het bekomen van de Belgische nationaliteit de akte van geboorte te mogen vervangen door een beëdigde verklaring. Ter ondersteuning van deze procedure legde mevrouw, volgens het arrest van het Hof van beroep van 29.10.05 (ref 2008/AR/847) een valse Chinese identiteitskaart voor. Het Hof van beroep wees haar verzoek dan ook af.

Betrokkene vraagt jaarlijks de verlenging van haar A kaart in bij de DVZ, maar deze werden ondanks onze vraag, nooit vergezeld van enig identiteitsdocument. Betrokkene diende op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag in tot het bekomen van een verblijf voor onbepaalde duur. Hierbij legde mevrouw een vertaling van een 'groen boekje' teneinde haar Identiteit te bewijzen. Dit groene boekje staat op naam van Tsering Dolma, maar dit type document wordt afgeleverd op basis van verklaringen en derhalve volstaat het niet als een bewijs van identiteit. Een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur wordt aan betrokkene geweigerd op 07.06.2010.

Op 08.09.2011 verzocht de raadsman van betrokkene opnieuw een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur af te leveren. Deze aanvraag ging vergezeld van een Indisch Registraton Certificate (RC) als bewijs van mevrouws identiteit. Dit document is haar verblijfsdocument uit India. De geldigheid van dit document werd verlengd tot 21.04.2006. Uit dit document blijkt haar ware identiteit. Betrokkene legde hierbij ook een geboorteakte voor die overeenstemt met de identiteitsgegevens op haar RC. Betrokkene haar naam is SC, ze werd geboren op 04.12.1974 te Tezu, India. Mevrouw is niet geboren in China maar in India en heeft daar ook steeds gewoond. Bij haar asielaanvraag heeft ze een valse identiteit verklaard, gelogen over haar land van herkomst en heeft ze een asielrelaas verzonnen.

De hele asielaanvraag was dus frauduleus. Daarenboven heeft ze vastgehouden aan deze valse verklaringen bij haar aanvraag tot machtiging tot een verblijf van 24.05.05. De elementen waarop haar regularisatieaanvraag waren gesteund komen hierdoor allemaal te vervallen. De betrokkene had helemaal geen lange asielpprocedure hoeven te doorlopen had zij van bij aanvang haar werkelijke identiteitsgegevens en reden voor vertrek naar België verklaard. Ze heeft de lange duur van haar asielpprocedure dus zelf in stand gehouden. Haar integratie, hoewel reëel, vloeit volledig voort uit deze frauduleuze asielaanvraag. Het element dat zij niet kon terugkeren naar Tibet, China valt ook in het ledige omdat zij niet naar China hoefde terug te keren maar naar India.

Evengoed kan niet geargumenteed worden dat ze niet naar India kon terugkeren want haar RC werd verlengd tot 21.04.2006. Op het moment dat ze haar regularisatieaanvraag indiende was ze dus verblijfsrechtelijk in orde in India. Daarenboven heeft mevrouw er niet voor teruggedeinsd om een vals document voor te leggen bij het Belgisch gerecht in de hoop een beëdigde verklaring ter vervanging van een geboorteakte te kunnen verkrijgen en daarmee haar valse identiteit definitief te officialiseren. Dit getuigt van weinig respect ten overstaan van de Belgische rechtsorde, Dat mevrouw uiteindelijk toch haar werkelijke identiteit prijsgeeft aan de Belgische overheid kwam louter voort uit de wens een verblijfsrecht van onbeperkte duur te verkrijgen. Haar advocaat stelt op 08.09.11 dat mevrouw door angst en verkeerde informatie de verkeerde identiteitsgegevens verklaarde omdat haar was duidelijk gemaakt dat zij moest stellen vanuit Tibet te zijn gevlucht om erkend te worden. Duidelijk kan deze uitleg niet beschouwd worden als een voldoende rechtvaardiging voor de door mevrouw gepleegde fraude. Gezien mevrouw haar verblijfsrecht kreeg omwille van haar lange, nog lopende asielpprocedure is duidelijk dat de door haar gepleegde fraude ten overstaan van de Belgische migratie- en asiel instanties determinerend was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht van beperkte duur. In navolging van het bovenvernoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient de verblijfsmachtiging van de betrokkene te worden Ingetrokken..."

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet en op het feit dat verzoekster fraude heeft gepleegd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending artikel 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsverplichting.

11.1. Verzoekende partij woont samen met de heer PT sinds 22 oktober 2008. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.2. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...).

11.3. Artikel 8 beschermt niet alleen geïnstitutionaliseerde relaties, doch kan tevens van toepassing zijn op feitelijke relaties. In casu kan de duurzame feitelijke samenwoning (op het ogenblik van het opmaken van onderhavig verzoekschrift bijna 5 jaar) niet betwist worden. Het familieleven van verzoekende partij en haar 'man' kan dus moeilijk betwist worden. Artikel 8 EVRM (als internationale norm) primeert sowieso op het nationaal recht (dus tevens op de artikelen 7 en 13 van de Vreemdelingenwet).

11.4. Uiteraard is verzoekende partij zich ervan bewust dat artikel 8 EVRM geen onvoorwaardelijk recht op een gezinsleven in België impliceert. Zoals voorzien in het artikel 8.2 EVRM dient een belangenafweging gemaakt worden tussen de belangen van de Belgische staat en de private belangen van verzoekende partij. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'. In casu is van dergelijke belangafweging geen sprake! Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij zelfs niet stilgestaan heeft bij het familieleven van verzoekende partij.

11.5. Ook kan moeilijk worden ingezien waar het familieleven van verzoekende partij en haar partner dan wel zou kunnen worden voortgezet. Zoals verwerende partij zelf stelt in de thans bestreden beslissing heeft verzoekende partij nooit in Tibet gewoond, maar steeds in India. Voor de Chinese autoriteiten bestaat verzoekende partij dus niet. Zoals verwerende partij tevens stelt in de thans bestreden beslissing had mevrouw verblijfsrecht in India tot 21 april 2006. Aangezien zij thans geen verblijfsrecht meer heeft in India, kan zij dus ook niet naar daar terugkeren.

11.6. De vraag is dus naar waar verzoekende partij wel heen kan en bij uitbreiding, waar verzoekende partij wel een gezinsleven kan leiden buiten België. Deze belangenafweging is, bij de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij en bij de uitreiking van het bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins gebeurd. Verwerende partij somt alle verblijfsrechtelijke feiten perfect op, maar overweegt hierbij geenszins dat verzoekende partij nergens (meer) heen kan. Ook staat zij er niet bij stil dat mevrouw (zoals het rijksregister eveneens weergeeft) misschien wel eens een familieleven in België 'zou' kunnen hebben.

11.7. De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door het feit dat verzoekende partij gelogen heeft omtrent haar identiteit nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

11.8. De bestreden beslissingen zijn dus in strijd met artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verzoekster stelt dat in de beslissing geen rekening is gehouden met haar familieleven en meer bepaald de relatie met haar partner. Zij zou geen verblijfsrecht meer hebben in India en zou er niet kunnen terugkeren. Bij de intrekking van het verblijfsrecht is door verweerder niet nagegaan waar verzoekster wel naar toe kan om haar familieleven verder te zetten.

De bestreden beslissing is deze van 11 juli 2013 tot intrekking van het verblijfsrecht en waarmee verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Verzoekster gaat niet in op de overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. Zij ontkent de feiten niet en bouwt geen verweer op tegen de

argumenten die gebruikt werden om de beslissing te motiveren. Dat verzoekster fraude gepleegd heeft, die van doorslaggevend belang is geweest voor het bekomen van een verblijfsrecht in België, wordt derhalve niet ter discussie gesteld.

Zij toont niet aan dat de beslissing ten onrechte werd genomen, noch dat de motiveringsplicht werd geschonden. De motieven van de beslissing worden immers niet betwist, noch weerlegd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht geschonden is, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster zegt dat het haar onmogelijk wordt gemaakt om een gezinsleven te hebben. Dat zou niet kunnen in haar thuisland. Bewijzen legt zij niet voor. Een concrete argumentatie waarom het voor haar niet mogelijk is om terug te keren naar een land waar ze ongeveer 30 jaar heeft gewoond, wordt niet gegeven. Artikel 8 van het EVRM biedt geen absolute bescherming tegen inmengingen in het privéleven.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gul/Zwitserland). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn gezin en zijn partner in zijn land van herkomst te verblijven.

Verzoekster die het bestuur trachtte te misleiden door een andere identiteit aan te nemen, wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig rechtmatig verkregen verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, nr. 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002r nr. 104 270 en cf. M. VAN DE PUTTE "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994 , 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een privé- of een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Bovendien moet steeds artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd dat er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaat om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936).

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden. Verzoekster beweert dat zij geen gezinsleven kan hebben buiten België, maar dat wordt op geen enkele wijze concreet gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC